

Kulturkrockar del av nya vardagen

Jag kom till Sverige i mitten av 2006. Den första tiden blev en ständig balansgång mellan afrikanen i mig och svenskan jag skulle bli.

Under detta mitt sökande har några av de svenska stereotyperna, som att svenskar är blonda, reserverade, blyga (särskilt män), att de jobbar hårt, är punkliga, blygsamma, enkla och laglydiga delvis bekräftats.

ATT FLYTTA TILL EN NY ORT, och särskilt till en ny kontinent, går inte alltid så lätt. De flesta, däribland jag själv, är inte beredda på vilken stor omställning man förväntas gå igenom. Gamla vanor sitter i.

Jag hade seglat igenom livet och kommit undan med att vara försenad till möten, till jobb, till bussen där chauffören sett mig komma springande och stannat med ett leende. Kanske att någon ibland visade ogillande över en sen ankomst men jag tänkte inte på det och kände mig inte ett dugg skyldig. Tid var inget avgörande och jag visste alltid att jag skulle hinna göra det jag tänkt även om jag förlorade några minuter. Men livet i Sverige har gjort mig till en tidsmedveten person och numera blir jag generad om jag är försenad.

På många sätt har jag anammat kulturen här, däribland att dricka beskt kaffe, njuta av tystnaden och anta att en högljudd person på tunnelbanan troligen är full. Jag har också insett att

jag kan ha på mig sportkläder på jobbet, äta sylt vid varje måltid och filmjöl med cornflakes.

Efter att ha levt i Afrika i hela mitt liv var min enda association till midsommar Shakespears "En midsommarnattsdröm" och jag hade ingen aning om hur viktig den dagen är här. Det förstod jag inte förrän jag tillbringat två vintrar i Sverige. Ytterligare en del av den svenska kulturen som ständigt fascinerar mig är de alla maträtter som knyts till speciella dagar och högtider som midsommar och jul.

UNDER MIN FÖRSTA TID tyckte jag att svenskarna var så likgiltiga, som när jag fick lite svårighet när jag handlade livsmedel. Jag kände mig fientligt inställd för att folk inte ville ägna lite tid åt mina problem. Det grundades i erfarenheterna hemifrån, där jag förstod sammanhanget och omgivningen, hur det var. Så, här var jag handikappad när det gällde samspel och umgänge.

»Jag hade ingen aning om hur viktig midsommaren är här. Det förstod jag inte förrän jag tillbringat två vintrar i Sverige.«

Vi må, som afrikaner, stå inför många utmaningar här men den största är språket. Att lära sig ett nytt språk skapar både irritation och oro. Det är inte särskilt lätt att lära sig ett nytt språk, inte minst när man inte längre är purung. Det svåra är uttalet. Efter två år har jag fortfarande problem, jag går vilse i Stockholm och lyckas inte förklara var jag är när jag ringer vänner, för jag uttalar namnen på fel sätt.

DET STÖRSTA HINDRET HÄR var dock känslan av överlägsenhet, att komma från ett engelskspråkigt land och utgå från att alla kan engelska. När jag träffade folk som inte talade "det universiella språket" blev jag irriterad och det tog ett tag innan jag insåg att detta är ett svenskt universum och att det är svenskan som gäller. Så ofta jag kan försöker jag numera tala svenska, fast en del skulle nog kalla det svengelska, och jag har märkt att folk blir mer tillmötesgående när de inser att jag verkligen försöker lära mig.

Men att vara ogift, ung vuxen afrikan i Sverige är inte så kul för möjligheten att hitta någon är så liten. De få män som visat

intresse för mig som kvinna är äldre män som tagit mig för någon annan eller någon berusad typ som försöker flörta på puben. Männerna här verkar vara antingen för blyga för att ta initiativ eller är helt enkelt inte intresserade. Så oddsen är större att man hittar en utländsk kille än en svensk.

Vad som chockerat mig är den svenska typen av förhållanden: där jag kommer ifrån är det helt otänkbart att man kan leva tillsammans utan att vara gifta, till och med i årtal och ha barn. Jag har träffat folk som är förlovade i många år men som inte planerar bröllop.

Jag fördömer det inte, det är bara så nytt för oss och därför anmärkningsvärt.

För att sammanfatta mina tankar om Sverige: här har jag upplevt många märkliga och fascinerande företeelser. Det är ett av de tryggaste länder jag har besökt, ett land med ekonomisk och politisk stabilitet, med en vacker natur. Jag hoppas bara att detta vackra arv värdesätts och inte tas för givet och att det inte heller fördärvas eller sätts på spel.

SARUDZAYI ZINDOGA